ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO της 15ης Ιουνίου 1989 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Το Δικαστήριο καλείται σήμερα να εξετάσει μια υπόθεση η οποία αποτελεί την τρίτη πτυχή μιας μακράς σειράς προσφυγών που οι υπάλληλοι του Ευρωπαϊκού Συνδέσμου Συνεργασίας (ΕΣΣ) άσκησαν κυρίως κατά της Επιτροπής και όλες αφορούν, κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τη μετάταξή τους στις υπηρεσίες της Επιτροπής.

2. Οι συνεκδικασθείσες υποθέσεις 87, 130/77, 22/83, καθώς και οι υποθέσεις 9 και 10/84, Salerno και λοιποί κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, αφορούσαν τους υπαλλήλους που υπηρετούσαν στην έδρα του ΕΣΣ. Οι συνεκδικασθείσες υποθέσεις 66 έως 68 και 136 έως 140/83, Hattet και λοιποί κατά Επιτροπής, αφορούσαν το προσωπικό το οποίο είχε προσλάβει ο ΕΣΣ με ειδική σύμβαση (ΕΣ) και απεσπάσθησαν στην Επιτροπή. Η υπόθεση 119/83, Appelbaum κατά Επιτροπής, αποτελούσε ειδική περίπτωση στη δεύτερη αυτή κατηγορία υποθέσεων.

3. Επί όλων αυτών των υποθέσεων το Δικαστήριο αποφάνθηκε με τις αποφάσεις του της 11ης Ιουλίου 1985 (Συλλογή 1985, σσ. 2423, 2459 και 2523).

4. Με την υπό κρίση προσφυγή, η οποία αφορά μία τρίτη κατηγορία υπαλλήλων του ΕΣΣ, δηλαδή το προσωπικό που υπηρετεί στις υπερπόντιες χώρες, 182 υπάλληλοι του ΕΣΣ οι οποίοι ασκούν τα καθήκοντα είτε αντιπροσώπων είτε συμβούλων, είτε ακολούθων στις αντιπροσωπείες της Επιτροπής στις αναπτυσσόμενες χώρες (ΑΧ), είτε, τέλος, καθήκοντα τεχνικής αρωγής ή τεχνικής συνεργασίας στις χώρες αυτές, ζητούσαν με την άσκηση της προσφυγής, όπως το Δικαστήριο τους αναγνωρίσει την ιδιότητα του μόνιμου υπαλλήλου ή, επικουρικώς, έκτακτου υπαλλήλου της Επιτροπής από της ημέρας της προσλήψεως τους από τον ΕΣΣ, την ύπαρξη του οποίου θεωρούν ως πλασματική.

5. Εξάλλου, ζητούσαν να διατηρήσουν, εν πάση περιπτώσει, τα δικαιώματα που απέκτησαν υπό το κράτος του παλαιού καθεστώτος εφόσον προέκυπτε ότι τα δικαιώματα αυτά είναι ευρύτερα από αυτά που προκύπτουν από την εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, που διεκδικούσαν.

6. Επειδή εν τω μεταξύ η Επιτροπή, βάσει του κανονισμού 3018/87 του Συμβουλίου της 5ης Οκτωβρίου 1987 [1], προέβη στο διορισμό των προσφευγόντων ως μόνιμων υπαλλήλων, μόνο το τελευταίο αυτό σημείο, καθώς και εκείνο που αφορά την αναδρομικότητα του διορισμού τους, αποτελούν ακόμη αντικείμενο της προσφυγής.

7. Ευθύς εξαρχής υπενθυμίζω ότι η ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής λόγω του ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν την ιδιότητα του υπαλλήλου και, επομένως, αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου, έχει ήδη απορριφθεί στις υποθέσεις 87 και 137/77 όπου το Δικαστήριο επιβεβαίωσε ότι:

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Κανονισμός 3018/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών και μεταβατικών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη του προσωπικού των υπερπόντιων εδαφών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως Συνεργασίας ως υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 286 της 9.10.1987, σ. 1).

« όχι μόνο τα πρόσωπα που έχουν την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου ή που ανήκουν στο λοιπό προσωπικό, εκτός των τοπικών υπαλλήλων, αλλά, επίσης και τα πρόσωπα που διεκδικούν τις ιδιότητες αυτές μπορούν να προσβάλουν ενώπιον του Δικαστηρίου μια βλαπτική γι' αυτά απόφαση » (Συλλογή 1985, σ. 2534, σκέψη 24).

Εν πάση περιπτώσει, από του διορισμού των προσφευγόντων ως μόνιμων υπαλλήλων, το παραδεκτό της προσφυγής τους δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί.

8. Η θεμελιώδης θέση των προσφευγόντων είναι ότι ο ΕΣΣ έχει μόνο πλασματική ύπαρξη ή, τουλάχιστον, δεν είναι παρά ο *φαινομενικός εργοδότης τους*. Η Επιτροπή, της οποίας ο ΕΣΣ αποτελεί διοικητική μονάδα, είναι ο πραγματικός εργοδότης τους. Προς τούτο, απαριθμούν ολόκληρη σειρά στοιχείων τα οποία αντλούν, αφενός, από τις κάθε είδους σχέσεις που ο ΕΣΣ διατηρούσε με την Επιτροπή και, αφετέρου, από την υπηρεσιακή κατάσταση των υπαλλήλων του ΕΣΣ η οποία εν πολλοίς είναι η ίδια με εκείνη των μόνιμων ή έκτακτων υπαλλήλων της Επιτροπής.

9. Είναι δεδομένο, όπως διαπίστωσε ήδη το Δικαστήριο με τη σκέψη 4 της απόφασης Appelbaum και τη σκέψη 5 της απόφασης Hattet και λοιποί, ότι ο ΕΣΣ ενεργούσε κυρίως βάσει οδηγιών και υπό τον έλεγχο της Επιτροπής.

10. Εν πάση περιπτώσει, με την προαναφερθείσα απόφαση Salerno (Συλλογή 1985, σ. 2523), το Δικαστήριο έκρινε ότι ο ΕΣΣ ιδρύθηκε σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία ως διεθνής μη κερδοσκοπικός σύνδεσμος και και μόνο τα βελγικά δικαστήρια μπορούν να αποφανθούν επί του ζητήματος αν αυτός ανταποκρίνεται, σε ό,τι αφορά την ίδρυση και τη λειτουργία του, στα κριτήρια που απαιτεί η εν λόγω νομοθεσία (σκέψη 41). Εξάλλου, το Δικαστήριο έκρινε ρητώς « ότι εργοδότης των προσφευγόντων ήταν ο ΕΣΣ και όχι η Επιτροπή » (σκέψη 50). Επομένως, το Δικαστήριο απέρριψε την άποψη ότι ο ΕΣΣ έπρεπε να θεωρηθεί ως διοικητική μονάδα της Επιτροπής ή ως πλάσμα δικαίου (βλέπε ιδίως τη σκέψη 47).

11. Εξάλλου, με την ίδια τους τη συμπεριφορά οι προσφεύγοντες επιβεβαιώνουν την ορθότητα της συλλογιστικής που ακολούθησε το Δικαστήριο.

12. Πράγματι, ενώ υποστηρίζουν ότι ποτέ δεν είχαν άλλη ιδιότητα, εκτός αυτής των μόνιμων υπαλλήλων της Επιτροπής, διεκδικούν τη « διατήρηση των δικαιωμάτων που είχαν αποκτήσει υπό το κράτος του καθεστώτος που είχε εφαρμογή σ' αυτούς εφόσον τα δικαιώματα αυτά αποδειχθούν ευρύτερα από τα προκύπτοντα από την εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή, επικουρικώς, του καθεστώτος που εφαρμόζεται στους έκτακτους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ».

13. Όμως, αν απέλαυαν ενός ευνοϊκότερου καθεστώτος από αυτό των μόνιμων και λοιπών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υπό την έννοια ότι ελάμβαναν επίδομα εκπατρισμού, επίδομα υπηρεσίας στις υπερπόντιες χώρες, επίδομα στέγης και λοιπά, αυτό οφειλόταν στην εν λόγω ιδιότητά τους. Πριν από την έκδοση του κανονισμού 3019/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών και κατά παρέκκλιση διατάξεων που ισχύουν για τους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων οι οποίοι είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα [2], δεν ήταν πράγματι δυνατό οι υπάλληλοι αυτοί να απολαύουν τέτοιων επιδομάτων.

2 — ΕΕ L 286 της 9.10.1987, σ. 3.

14. Απομένει να προσθέσω κάτι ακόμη ως προς το λόγο που αντλείται από τη φερόμενη δυσμενή διάκριση που υπέστησαν οι προσφεύγοντες σε σχέση με τους υπαλλήλους ΕΣ και τους υπαλλήλους που υπηρετούσαν στην έδρα του ΕΣΣ που μονιμοποιήθηκαν πολύ πριν από τους προσφεύγοντες.

15. Είναι αληθές ότι με τις προαναφερθείσες αποφάσεις Hattet και λοιποί κατά Επιτροπής και Appelbaum κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο έκρινε ότι είχε παραβιαστεί η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως κατά την πρόσληψη των υπαλλήλων ΕΣ και των υπαλλήλων που υπηρετούσαν στην έδρα του ΕΣΣ, αντιστοίχως. Ειδικότερα, το Δικαστήριο απέρριψε το μέσο άμυνας που η Επιτροπή αντλούσε από το ότι, κατά το χρόνο των πραγματικών περιστατικών, το Συμβούλιο είχε θεσπίσει μέτρα παρεκλίνοντα από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων τα οποία παρείχαν τη δυνατότητα να προσληφθούν μόνον οι υπάλληλοι της έδρας (βλέπε ιδίως τις σκέψεις 26 έως 30 της απόφασης Appelbaum, Συλλογή 1985, σ. 2454).

16. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν ακύρωσε τις αποφάσεις της Επιτροπής περί διορισμού των προσφευγόντων αυτών ως δόκιμων υπαλλήλων και μόνιμων υπαλλήλων παρά μόνον καθόσον αφορούσαν τον καθορισμό του βαθμού και του κλιμακίου των προσφευγόντων. Με μεταγενέστερη απόφασή του το Δικαστήριο διασαφήνισε για μια ακόμη φορά ότι οι σκέψεις τις οποίες ανέπτυξε με τις αποφάσεις αυτές

« επί του θέματος της διαφορετικής μεταχειρίσεως η οποία επιφυλάχθηκε για τους υπαλλήλους ΕΣ σε σχέση με τους υπαλλήλους της έδρας του ΕΣΣ, δεν αφορούν παρά μόνο τον καθορισμό του βαθμού και του κλιμακίου των προσφευγόντων με τις αποφάσεις που τους διόρισαν δοκίμους υπαλλήλους και όχι την ημερομηνία ενεργείας των εν λόγω αποφάσεων » (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, de Szy-Tarisse et Feyaerts κατά Επιτροπής, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 314/86 και 315/86, Σθλλογή 1988, σ. 6013, σκέψη 17).

17. Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν πλέον, μετά την πρόσληψή τους που έγινε βάσει του κανονισμού αριθ. 3018/87, παρά μόνο το χρόνο ενάρξεως ισχύος του κανονισμού αυτού, ώστε καμιά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως δεν μπορεί να διαπιστωθεί στο πλαίσιο των υπό κρίση προσφυγών.

18. Για όλους αυτούς τους λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τις υπό κρίση προσφυγές ως αβάσιμες και να αποφασίσει, κατ' εφαρμογή των άρθρων 69, παράγραφος 2, και 70 του κανονισμού διαδικασίας, ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.